FASİKÜL 43 – SAYFA 1

Çeviri: Hikmet Geray

KEMALİST TÜRKİYE
Hikmet Geray

Önceden tasarlanmış hiçbir fikir Türk reformunun sürecine rehberlik etmedi.

Türkiye Cumhuriyeti ilan edilmesinden beri şekil, kurum ve yasa bağlamında sadece kendisi için vazgeçilmez olanları benimsedi. Bize şu soru soruluyor:

Türkiye, dünyada günümüzde mevcut olan hangi düzen ve şekil grubuna yerleştirlebilir? Bunun yanıtı son derece basittir. Halk Partisinin altı ilkesine başvurun, ki bunlar Türk Devletinin temelini oluşturur. Türkiye sonsuza dek kaderini hükümetinin kaderine bağladı: *Cumhuriyetçi.* Bir yandan diğer ülkelerin haklarına saygı gösterirken, kendisi temelde *Milliyetçidir.* Halkı için ve İdealine sadık, *Popülarist*dir, (Halkçıdır). Türkiye, sınırlı sermayenin yeterli olamayacağı ekonomik alanlarda Devletçi bir politika uyguluyor. Halkının vicdan özgürlüğüne izin vermesine rağmen, Devlet'in dinini ayırıyor.

Her zaman yeni fikirlere açık kalmaya kesinlikle kararlı ve her zaman gelişme yolunda olan Türkiye, önceden tasarlanmış doktrinlere bağlı kalmadan, *Reformist* bir toplum oluşturur. Kendisi ancak bu davranış kuralını benimsemek sayesinde, uygar ülkeler içinde kendisine düşen görevleri en mükemmel biçimde gerçekleştirebileceğine ikna olmuştur. Bu ilkeler sonucunda ortaya çıkan ideolojiyi-"Kemalizm"- olarak adlandırıyoruz. Fakat burada kesinlikle yanılgıya düşmeyelim: Kemalizm, tüm bir ulus tarafından kurulan Cumhuriyet Halk Partisinin sorumluluğunu üstlendiği misyonu gerçekleştirmek amacıyla benimsediği tek yoldur. Bu yol, hiç istisnasız, onsekiz milyon Türkün bilinci sayesinde çizilmiştir. Kemalizm zaten kurulu hiçbir düzene düşmanca bakmaz. Bu tekelci değildir. Kemalizm bir rejim olmaktan çok bir harekettir. Bu, kendi sınırları dahilinde, kendi uygarlığının gelişimini arzulayan Türk ulusuna tam bir hareket özgürlüğü tanıyan bir kuramdır.

24 Temmuz 1923'de, Lozan Barış Anlaşmasıyla Türkiye, her bir metre karesini kendi kanı pahasına yeniden kazandığı kutsal toprağının kendi ulusal sınırları içinde yeniden entegrasyonunun onaylandığını gördü; Cumhuriyeti ilan etti ve bununla birlikte Geçmişteki Sultanlığı tükenmiş ve yararsız bir kurum bağlamında reddetti. Ülkesinin kaderini bunun gerçek sahiplerinin ellerine yeniden teslim etti: Ulus. Bugün her Türk ülkesine hizmet ettiği

ölçüde kendini mutlu hisseder ve bu doğrultuda da tamamen bilinçli bir biçimde çalışır. Türk ulusu, en ufak bir çatlağın bile fark edilmesinin mümkün olmadığı bir birliktir. Kişinin doğumuyla ilgili ya da sosyal sınıfına ilişkin hiçbir imtiyaz göz önüne alınmaz. Türkiye, ard arda kesintisiz uzun ve zorlu savaşlar sebebiyle, kendi sermayesini geliştirmesi mümkün olmadığı için, kelimenin modern anlamıyla kendi endürstrisi ve ekonomisinin oluşturulması amacıyla gerekli bu sermayeyi yine Devlet'ten ödünç alma zorunluluğunu yaşadı. Türkiye'de, ekonomik alan her bireye açıktır ve her kolektif faaliyet bunun gelişmesini artırmaya yönelir.

Halifeliğin kaldırılması, Geçmişte kuşkusuz ülkenin uygarlığının gelişmesine karşı en büyük engeli teşkil eden kurum olmuştu ve dinin Devletten ayrılması, siyaset ve kültür konusunda son derece yararlı sonuçlar meydana getirdi.

"Tekke" ve "medrese" lerin kapatılmasından beri kullanılmayan binalar şimdi Müze ya da Halk Kütüphaneleri ya da hatta ilkokul ve ortaokul olarak kullanılıyor. Yüzlerce binlerce çocuk, kendileri de bu Reform için çalışmış ebeveynlerin mutlu çocukları, kendilerine gelince, atalarının bir buçuk yüzyıldır içinde yaşadıkları bu bilinçsizliği ciddi biçimde yargılıyor. Bu çocuklar, özgür ve uygar bir ulusun evlatları, babaları ve kardeşlerinin kanlarıyla ödedikleri Bağımsızlığın temiz havasını soluyor.

Türkiye Cumhuriyeti bu onsekiz yılda birçok yüzyıla layık ilerlemeler gerçekleştirdi. Türk ulusunun parolası şudur: "Hareket". Biz bu hareketi Kemalizm olarak adlandırıyoruz. Ve Kemalist Türkiyenin var olma sebebi de işte budur.